

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. július 12.
(csütörtök)**

Szepesy László

„SZENTEK LEGYETEK TELJES ÉLETETEK BEN”

2.

Énekek: 213,1-6.14-16; 299

Alapige: 1Péter 1,14

„Mint engedelmes gyermekek, ne szabjátok magatokat a ti előbbi kívánságaitokhoz, amelyek tudatlanságotok alatt voltak bennetek.”

Imádkozzunk!

Mennyei Atyánk, szerettük volna őszinte bűnbánattal és bűnvallással énekelni, mert mi is vétkesek vagyunk mindezekben a dolgokban: mind a hitetlenségben, mind az erkölcsi, etikai dolgokban. És nem vagyunk méltók arra, hogy a Te színed elé jöjjünk, mert Tőled a bűn távol van, a szemedben utálatos, és nem fér össze szentségeddel. És ezért a Te jelenlétedben nem bízhatnánk, hogyha egy időben nem nézhetnénk és reménykedhetnénk Jézus Krisztusban, akiben elvetted a mi bűneinket, és bocsánatot szereztél, megbékéltettél Magaddal minket. Köszönjük Neked ezt az irgalmat, ezt a végtelen szeretetedet.

És köszönjük, hogy azért gyűjtöttél össze a mai nap fárasztó munkái után, hogy Téged imádjunk, az irgalmadért magasztaljunk, és keressük azt az utat, amelyet Te rendelsz ki számunkra, hogy azon járva Téged kövessünk.

Kérjük, hogy igéd azzal az erővel szólaljon meg, amely a Szentírásban is élénk tárul, nemcsak a teremtéskor, nemcsak földi életed során, hanem amely által emberek születtek újjá és üdvözülhettek. Kérünk Téged, hogy a mi szívünkben is végezd el Szentlelked által azt a munkát, amit terveztél egyenként: erősíts, bátoríts, vezess, ha kell, ints, feddj, mutass rá bűneinkre, leplezz le bennünket. De kérünk, hogy mindenek előtt szabadíts meg arra,

hogy gyermekeidként Neked élhessünk. Így kérünk, hirdettesd igédet, és add, hogy az megteremje gyümölcsét életünkben, szívünkben a Te dicsőségedre.

Egyszülött Fiadért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Az 1Péter 1,13-25-ben Isten számtalan módon rámutat arra, hogy hogyan szabadított és váltott meg minket arra, hogy Neki éljünk, másként fogalmazva számtalan okot ad nekünk, hogy a Neki való engedelmességre törekedjünk. A megszentelődésről szóló igehirdetés-sorozatunk 2. alkalmán a felolvasott ige alapján arról szeretnék ma este szólni, hogy hogyan határozza meg gyermekké fogadtatásunk az Isten iránt való engedelmisségünket.

Ennek az igének első fő üzenete és bátorítása is egyben az, hogy Isten arra méltat minket – mert ez méltatás, kiváltság –, hogy gyermekeivé fogad minket Jézus Krisztusért, a Benne való hit által. Bővebben most nem akarom kifejteni, hogy mi mindent jelent Isten gyermekének lenni, mert ez már számos istentiszteleten elhangzott, hanem most csak arra a bennünk végbe menő változásra szeretnék rámutatni, amely az engedelmisségre készít minket, amelyre Isten vezetni akar bennünket.

Mert fontos meglátnunk mindenekelőtt, hogy a hitetlen embert – amilyenek mi magunk is voltunk – semmi sem készíteti arra belülről, hogy engedelmeskedjen Istennek. Sem akarata, sem képessége nincs erre, ahogyan azt a Róma 8,7-ben is olvassuk: *„Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti”*. Döbbenetes szavak ezek, de elárulják a képességeinket, és a szívünket leplezi le, hogy ilyenek voltunk Isten nélkül. Másként fogalmazva nincs meg bennünk az Istennek való tetszeni akarás vágya. Ez olyan értelemben is igaz, hogy azok, akik esetleg hisznek Isten létezésében, de bűneik miatt csak rettegni tudnak Őtől, és ettől a rettegéstől vezérelve próbálnak valamilyen vallásos életet élni, még ők sem engedelmeskednek igazán Neki, mert az engedelmisséghez nem csak a cselekedet mímélése, utánzása kell, hanem a szívbeli őszinteség, a szeretet is hozzá tartozik. Az újjá nem született ember tehát nem vágyik arra, hogy Isten gyönyörködjön az ő életében, hogy tetteiben, szívének kívánságaiban, indulataiban az Ő tetszését keresse. Mindezek nem szerepelnek életcéljai között.

Péter apostol ilyen értelemben utal arra, hogy Isten gyermekévé fogadtatásunkkal ezen az állapotunkon is változtatni akar: az új szívvel együtt új vágyakat, új törekvéseket akar nekünk adni. De ezeket nem csak úgy, tessék-lássék módra elvárja tőlünk, hanem az az akarata, hogy a Jézus Krisztusban nekünk adott szeretetére válaszoljunk, mint gyermekek, ezzel a számunkra újfajta szeretettel, aminek a következménye kell, hogy legyen az engedel-

mességre való törekvés, a Neki való tetszeni akarás vágya. Mindehhez pedig szorosán hozzákapcsolódik, hogy úgy akarok tetszeni az Atyának, hogy a szava szerint akarok élni, tehát az Igéhez való kötődésünk is ott van ebben.

Képzeljük el, hogy mindannyian olyanok vagyunk, mint egy árva, magára hagyott, az utcán, nyomorban élő gyermek, aki lopással, különféle hazugsággal, csalással és más egyéb bűnnel próbál boldogulni, senkiben nem bízik, mindenkire irigy szemmel néz. De ne az áldozatot lássuk meg ebben a gyermekben, hanem olyanra gondoljunk, aki szándékosan él így, szándékosan csap be másokat, és követ el bűnt, mert ezt tartja a boldogulás legkönnyebb útjának, és ebben jó, ő ebben akar élni makacsul. Mit érez ez a nincstelen gyermek az iránt, aki, minden bűne ellenére kiragadja őt ebből az állapotából, biztonságos otthonba viszi, saját gyermekeként szereti, gondoskodik róla mindenben? Isten ezt teszi velünk! És a mi helyzetünk rosszabb ennél a gyermeknél, mert mi önként választjuk azt a nyomorult életet, amelyben élünk, senki nem kényszerít minket erre, és sokkalta nagyobb mennyei Atyánknak a jótéteménye, az, hogy gyermekévé fogad, mint pusztán az, hogy valakit befogadnak egy házba, és gyermekévé fogadnak. Mit érez az ilyen gyermek? És ebből kiindulva milyen nagy hálával, örömmel és bizalommal kellene nekünk Isten szeretetére válaszolnunk? Kimondhatatlanul naggyal, olyannal, ami Istenhez méltó, de olyannal is, amire mi képtelenek vagyunk magunktól, de Isten Szentlelke gyümölcsként mégis megteremheti az életünkben. Ezt a szeretetet pedig nemcsak szóban, nemcsak imádságban kell kifejeznünk, hanem a szívünk engedelmisségével, az életünkkel.

Ez az, amire Péter is rámutat – másodszor – ebben az igében, hogy kiválasztatásunknak, gyermekké fogadtatásunknak egyik célja az, hogy Isten engedelmes gyermekei legyünk, és így dicsőítsük Őt. Mert ezt írja az apostol, hogy „*mint engedelmes gyermekek*”. Ezzel azt feltételezi a hívókról, hogy így gondolunk magunkra, és erre törekszünk, hogy „*mint engedelmes gyermekek*” élünk a mindennapokban. Úgy, mint Jézus Krisztus! Mert, ha látni akarjuk az engedelmes gyermek életét, akkor egyedül Őrá mutathatunk. Én nem mutathatok magamra, hogy, Testvérek, nézzék az én életemet, mert az tökéletlen. Nézzük meg Krisztus életét, hogy „*mint engedelmes gyermek*”, hogyan követte az Atyát, hogyan szerette Őt, hogyan engedelmeskedett Neki mindenben. Olyannyira engedelmes volt, hogy az Atya nyilvánosan azt vallotta, hogy „*ez az én szerelmes Fiam, akiben én gyönyörködöm*”. Ennek az új örömnak, hálának, bizalomnak, engedelmisségnek kellene meghatároznia minket. De az óemberünk mindennek véget akar vetni, meg akarja ezt akadályozni. Mert amikor Isten hitet ad nekünk Jézus Krisztusban, és Átla meglátjuk Isten irántunk való irgalmát, szeretetét, és ez hálaára készíten bennünket, akkor óemberünk – képletesen szólva a bennünk lévő utcagyerekek – előbb érvényesíteni akarja saját akaratát, kívánságait, és nem akarja, hogy Istennek engedelmeskedjünk, hanem azt, hogy továbbra is magunkéi

legyünk. Mert az utcagyerek függetlenül akar élni, nem tetszik neki az, hogy valaki megmondja: mit tegyél, vagy éppen mit érezzél. Nem akar senkinek sem szolgálni, csak a saját ura akar lenni. Az igazi gyermek viszont már nincs egyedül, van egy Atyja, akinek a kedvét keresi, akinek a szavára parancsként gondol. Ez pedig olyan változás, amelyet kevesen viselnek jól. A nagy, lát-szólagos függetlenségből hirtelen az alávetett, engedelmes életbe kerülni, amiben igazodni kell mindig valakihez, nem önmagamhoz. Az óemberünk ez ellen küzd, ezt nem szereti. Többféle módon próbál minket ebben megakadályozni, de most csak három kísértésre térnék ki röviden.

Az első megtévesztés, ami Isten gyermekeit újból és újból elkápráztatja és félrevezeti, az a tévhit, hogy az engedelmisség tesz minket Isten gyermekeivé. Lehet, hogy elfogadjuk azt, hogy újjászületésünkkel Isten kegyelméből születhettünk újjá, Isten könyörült rajtunk, és anélkül, hogy mi bármit is tettünk volna, ingyen kegyelemből meghalt értünk, hogy bűneinkre bocsánatot szerezzen, és ingyen, anélkül, hogy mi bármit is tettünk volna, gyermekévé fogadott minket, de erről az ingyen kegyelemről olyan hamar elfeledkezik a hívő ember megtérése után. Elkezd törekedni a jóra, és elkezd büszke lenni arra. És ha már büszke, akkor már értéként tekint arra, és akkor úgy gondolja, hogy már valami érdemnek is be lehet számítani a tetteimet. Ilyeneket kezdünk el gondolni, hogy mivel naponként már olvasom a Bibliát, vagy mivel már türelmesebb vagyok, vagy mivel már Jézushoz tudok hívni embereket, vagy mivel már nemcsak magamra gondolok, hanem másokra is fordítok az időmből és erőmből, és mivel eljárók a gyülekezeti alkalmaimra, és buzgón imádkozom, ezért már Isten gyermekének tarthatom magam. Ez az egész gondolatmenet elbukott ott, hogy azt mondtam, hogy *ezért*. Nem ezért vagyunk Isten gyermekei. Ez a gondolkodás oda vezet el, hogy gyermekévé fogadtatásunkban attól függően leszünk bizonyosak, vagy bizonytalanok, hogy éppen engedelmeskedünk-e Istennek, vagy sem. Ha jót teszek, Isten gyermeke vagyok, ha nem, ha vétkezem, akkor nem vagyok az. Ez azonban nem az Ige szerint való gondolat, ez a bűnös szív kísértése.

Mert a Szentírás szerint gyermekévé fogadtatásunk ingyen kegyelemből történik, az nem tőlünk és a cselekedeteinktől függ, hanem Isten szeretetétől. Másrészt pedig, mivel az nem egy kiérdemelt helyzet, hogy mi gyermekek vagyunk, ami egyszer így, másszor úgy alakul, hanem egy olyan állapot, amibe Isten egyszer belehelyezett minket, és örökre abban maradunk, abból nem lehet kiesni. Isten gyermekei maradunk örökre, mert ez nem tőlünk függ, hanem Őtől, és ha Ő egyszer gyermekévé fogadott, akkor az nem a gyermektől függ, hogy gyermek marad-e, hanem az Atyától, hogy annak vallja-e azt a gyermeket. És ha Ő a gyermekének vall engem, akkor az vagyok. Az elkóborolt, eltévelyedett, a Pásztort otthagató bárány akármerre is megy, és akárhol is van, akkor is a Pásztor báránya marad, nem változik át hirtelen farkassá. És mivel a Pásztoré marad, ezért a Pásztor utánamegy megke-

resni őt, visszavinni magához. És pont ezért kell vigyáznunk arra, hogy az engedelmisségünk ne tévesszen meg minket, mert nem válik érdemmé Isten szemében. Ehelyett, ahogyan arra Péter apostol az előző, azaz 13. versben utalt rá, továbbra is, mindig tökéletesen kell reménykednünk Krisztus kegyelmében, és csakis az Ő kegyelmében, nem a mi tetteinkben.

A második kísértés, amivel öemberünk megpróbál minket, az, hogy az engedelmisséget egyáltalán ne tartsuk fontosnak, ne is törődjünk vele, csak úgy tessék-lássék módjára foglalkozzunk vele, és azt mondjuk, hogy majd valahogy úgy is lesz, majd valahogy kialakul az bennünk. Sok hívó vesz engem körül, valami csak ragad rám is. Sokat olvasom az Igét, valami csak megmarad bennem. Napjainkban nagyon népszerű ez a fajta gondolkodás – fiatalosan hadd mondjam így: lelki lazaság –, amely nem csak nélkülözi az engedelmisségre, önmagunkkal szembeni küzdelemre való tudatos törekvést, és a bűn őszinte fájlasát, hanem számtalan bűnt megenged magának. De még ha az ilyen úgymond lelkileg szabad keresztyéneket (mert így nevezik magukat) szembesítik is bűneikkel, akkor is némi bűnbánattal, szánombánom imádsággal, vagy maguk kitalálta jó cselekedetekkel, szolgálatokkal túllépnek rajta, és úgy érzik, kiengesztelték Istent, a bűnt elintézték, mert helyette szolgáltak nem tudom én, mi mindent. Ó, micsoda istentelen gondolat ez. Hát nem csak Krisztus tudott a mi bűneinkért meghalni? És mi mégis azt hisszük, hogy Istent kiengesztelhetjük némi jó szolgálattal? Péter apostol rávilágít arra, hogy az ilyen lelki engedékenység révén nem a keresztyén szabadságunk, hanem a világ kívánságai érvényesülnek szívünkben. Figyelmeztet, hogy ne térjünk vissza szívünk régi kívánságaihoz.

Példának hadd hozzam fel azt a kérdést, ami hitünkben nem a legfontosabb, lehet, hogy huszad-, harmincad-, századrangú, de mivel a tetteink a szívünkben levő gondolatainkat fejezik ki, ezért mégis hadd ezt hozzam példaként. Egy egyszerű dolog: milyen ruhában jövünk vasárnap istentiszteletre? Sokan csak lazán egy pólóban, rövidnadrágban jelennek meg Isten színe előtt, hivatkozva keresztyén szabadságukra. Nem tudom, hogy ki hogyan áll ehhez a kérdéshez, de az biztos, hogy még a világban is, mondjuk az angol királyi udvarban a királynő előtt nem jelenhetek meg egy szál pólóban és sortban, mert nem is engednek be hozzá (és még örülhetek, hogy nem dobnak ki páros lábbal a palotából). Az élő Istennek pedig jó lesz az a ruha, amiben munkába megyünk, vagy otthon a szabadidős tevékenységünket töltjük? Hol marad az ünnepély jellege az istentiszteleteinknek, amikor Őt tiszteljük? Mert mi imádni jövünk Őt össze. Vagy csak a lelkünknek kell imádnia, de testtel nem kell ezt kifejeznünk, meg kell hasonulnunk? Kérdelem én, minek adta Isten az öltönyt, az ünnepi ruhát? Arra, hogy a munkahelyen, vagy éppen iskolai vizsga alkalmával, vagy temetésen, vagy ballagáskor vegyük fel, de Istennek meg jó lesz az otthoni ruha is, a lazaság, mert mi laza szabad keresztyéneket vagyunk? Hogyan tiszteljük Őt megjelenésünkkel is, nem csak

lelki módon? Nem megyek bele a kérdésbe, mert harmincad-, századrangú kérdés, vannak ennél fontosabbak, de gondoljuk végig. Hol van a mi istentiszteletünk, a Neki való engedelmisségünk?

Isten az engedelmisséget azért parancsolja meg gyermekeinek, hogy olyanok legyünk, mint Ő, és hogy megkülönböztesse az Ő gyermekeit azoktól, akik Tőle idegenek, akik nem az Ővéi. Annyira bele akarunk olvadni a világba, hogy gyakran a nap mint nap velünk találkozó emberek azt sem tudják rólunk, hogy keresztyének vagyunk, hogy mi Isten gyermekeiként élünk. S itt meg kell említenem azt is, hogy református keresztyénként nem a másik végletbe akarunk esni, hogy különcök akarunk lenni mindenáron, ki akarunk lógni az emberek közül. Ezt a farizeusok meg a szadduceusok művelték. Szerettek megállni az utca sarkán, és látványosan, hangosan és jó hosszan imádkozni, hogy mindenki hallja őket. Mi nem ilyen keresztyének akarunk lenni, akik a munkahelyen mindenbe belekötnek, hogy kitűnjön a mi nagy etikai értékrendünk, sem olyanok, akik ki akarnak tűnni valamiféle látványos külsőséggel. Nem úgy akarunk kegyeskedni, mint a farizeusok és az írástudók. Nem jó, ha ilyesféle vágyak hajtják szívünket, hogy mi meg akarjuk mutatni minden áron, hogy mi jó keresztyének vagyunk. Mégis, Isten gyermekei – higgyük el – ezek nélkül is el fognak különülni e világ fiaitól, mégpedig abban a szándékukban és törekvésükben, hogy Istennek akarnak inkább engedni, mintsem az embernek vagy a testi vágyaknak. A hívők szívét a gyermeki mivolt örömének és az Atya iránti hálának kellene áthatnia, és ezért törekednünk arra – még ha tökéletlenül is tesszük ezt, és időnként elbukunk –, hogy Isten gyermekeiként engedelmesek legyünk. Nem kell többre törekednünk, csak erre, nem kell keresztyénnek mutatni magunkat, csak törekedni az engedelmisségre, és higgyük el, már ez a törekvésünk meg fog minket különböztetni a többségtől. Mások is látni fogják ezt rajtunk, nem kell ezt megmutatni, de elrejtjenünk sem kell, nem szabad. Mert az Isten gyermekeinek ismertetőjele az engedelmisségre való törekvés.

Harmadszor pedig az kísért meg minket, hogy az engedelmisségre úgy gondoljunk, mint ami csak a tetteinkre terjed ki, a szívünk mélyén lévő kívánságainkra, gondolatainkra pedig nem. Ez vezet el minket a képmutatáshoz, amiben ott van a tett, de nincs mögötte sem a hit, sem a szív, csak a rideg értelem, a rideg számítás, az embereknek való tetszeni akarás. Ahhoz vezet el, hogy látszólag keresztyénként viselkedem, de a szívem még mindig a régi. Ugyanúgy nagyravágyó, önző, türelmetlen, gőgös, önimádó, mint régen, és még sorolhatnánk, hogy milyen. Az apostol nem véletlenül beszélt a 13. versben a szívünkben lévő dolgokról, azt mondja: „*felövezvén elmétek derekait*”, az elménkről, a reménységünkről beszél, és most a 14. versben a kívánságainkról beszél, hogy a kívánságainkat mihez szabjuk: a korábbi, meg nem tért szívünkhöz vagy Istenhez? Azaz nem válhat külön a keresztyén ember életében a tett és a hit, a cselekedet és az érzület és a meggyőződés.

Itt azonban egy pillanatra meg kell állnunk, és fel kell tennünk a gyakran elhangzó kérdést: akkor addig ne tegyék semmi Istennek tetsző dolgot, amíg a szívemben nincs őszinte szeretet, hála, azaz nem vagyok belülről helyesen motiválva? – kérdezi sok hívő. Nem érzem magamban Isten iránt azt a nagy hálát, amiről az Ige beszél, akkor ne is engedelmeskedjek Neki, mert képmutató leszek? A válasz erre a kérdésre az, hogy nem, nem erről van szó. Isten a mi tökéletlen törekvésünkre is kegyelmesen néz Jézus Krisztus tökéletes engedelmességéért, olyannak látja a mi igyekezetünket, mintha Krisztus tökéletes engedelmissége volna, és kipótolja azt, aminek híjával vagyunk. Ezért azt kell mondanom, hogy jobb az engedelmisségre való törekvés érzések és szívbéli indulatok nélkül, mintsem ha szándékosan bűnt követnénk el. De a különbségre is rá kell mutatni. Mi a különbség a tökéletlen törekvés és a képmutatás között? Az, hogy miért és hogyan teszem ezeket a dolgokat. A képmutató ember többnyire embereknek akar tetszeni, nem sokat foglalkozik a szívében lévő dolgokkal, be akar csapni – gyakran még saját magát is –, és csak a látszattal törődik. A hívő ember viszont azért cselekszi a jót akkor is, amikor szívében esetleg nincs meg a megfelelő szeretet és hála, mert Istennek akar tetszeni, nem az embernek. Nem akarja Őt megbántani, és ez Istentől való indulat, Istentől való szándék. Másrészt pedig a hívő ember tudja, mert foglalkozik vele, hogy a szívében éppen milyen indulat van (a képmutató ember ezzel nem sokat foglalkozik, a hívő ember viszont igen), legyen az akár jó, akár rossz, és ha rossz szándék van benne, gonosz indulatok, azok fájnak neki. Ezért a képmutatás más, mint a tökéletlen törekvés az engedelmisségre, mert az előbbi utálatos Istennek, az utóbbi pedig Neki tetsző. Az „én nagy hívő vagyok” farizeus felkiáltással szemben kedvesebb az Úrnak a „hiszek, Uram! légy segítségül az én hitetlenségemnek” őszinte vallomása és fohásza. Vigyázzunk tehát, hogy ne kísértsen meg minket az, hogy az engedelmisségre csak cselekedetként gondoljunk, hanem nézzünk kívánságainkra is, még ha azok tökéletlenek is, mert ez az Ige erre figyelmeztet, hogy „ne szabjátok magatokat a ti előbbi kívánságaitokhoz”, azaz – törődjétek a kívánságaitokkal is.

Még egy dologra ki kell térnünk az Ige alapján, ez pedig az, amit Péter így fogalmaz meg: „ne szabjátok magatokat a ti előbbi kívánságaitokhoz, amelyek tudatlanságotok alatt voltak bennetek”. A „tudatlanságotok alatt” röviden annyit jelent, hogy a megtérésetek előtt, mielőtt Istent megismertétek volna, és hinni kezdtetek volna, mielőtt újjászült volna titeket. A „ne szabjátok magatokat” kifejezést úgy lehetne jobban visszaadni, hogy ne változzatok meg annak formájára, alakjára, ne igazodjatok őhöz. Mi az, amihez nem szabad igazodnunk? Itt valami döbbenetes dolgot mond az Úr, egy kicsit álljunk meg, és csodálkozzunk erre rá, mert azt mondja, hogy korábbi kívánságainkhoz ne igazodjunk, amelyek azelőtt voltak bennünk, hogy megismertük volna Őt. Mit mond? Ne kívánd azt, amit a szíved kíván! Hát mi-

lyen nagy ellentmondás ez az embernek, milyen döbbenetes dolog ez! Isten nem kevesebbet kér, minthogy ne hallgass arra az emberre, aki Őnélküle vagy! Tagadd meg magadat, tagadd meg vágyaidat és kísértő gondolataidat. Testvérek, ez az önmegtagadásunknak olyan foka már, amely során az ember a legmélyebben, legbensőségesebben küzd azért, hogy Istennek éljen, és az új emberre hallgasson, aki Krisztus képe szerint formálódik, nem pedig az óemberre. Megtagadni kívánságainkat? De hogyan?

Képzeljünk el egy szülei iránt szófogadatlan gyermeket, aki saját feje után megy. Mi vezeti a szívét? A környezete, ez a világ. A világ határozza meg a kívánságainkat. Érdekes, hogy ez a „ne szabjátok” görög szó az egész Bibliában csak még egy helyen fordul elő, sehol máshol (összesen tehát csak 2-szer fordul elő), ez pedig a Róma 12,2, amiben úgy szerepel, hogy „*ne szabjátok magatokat e világhoz*”. Nem véletlen ez, mert a kettő szoros kapcsolatban áll egymással: szívem kívánságai a világ kívánságaihoz kapcsolódnak. Például egy nagyon kicsi gyermek mit kíván? Amit a szeme lát: jé, ott egy konnektor, belenyúlok, megnézem, mi az. Megy a szüleivel a boltba, meglátja az édességet, megkívánja, és azonnal azt mondja: kérem, kell, vegyük meg, mert már hatással van rá. Szüksége van rá? Nem, lehet, hogyha odaadnám neki, egyet harapna, aztán félretenné, mert nincs rá szüksége, de a kívánság meghatároz minket. Látja, hogy egy másik gyerek játszik valamivel, lehet, hogy 100 másik játék ott van körülötte, amivel játszhatna, lehet, hogy még jobbak is annál, ami a másikinál van, de neki pont az az egy kell, amivel a másik játszik. Ha valaki azt mondja neki, hogy milyen ügyes és okos az apukája, ő mit kezd el tenni? Az enyém okosabb, erősebb, szebb, és elkezd versengeni, hogy ő győzzön. A vágyak irányítják ezt a gyermeket, a vágyait pedig az, amit lát, amit hall, amit a bűnös szív diktál. A bűnös szív a bűnös dolgokra vágyik, ezért bűnös, az kell neki. De ne higgyük, hogy csak a gyerekek ilyenek. Mi, felnőttek is ilyenek vagyunk, csak letagadjuk. Mi már megtanuljuk ezt elleplezni. Mivel a másiknak olyan ruhája, autója, háza, hírneve van, nekem is kell, én is szeretnék olyat, én is szeretnék olyan lenni. Mivel a boltban látom a kitett árukat, lehet, hogy nincs szükségem rá, de olyan jól néz ki, és olyan olcsó most, meg kell vennem. Bár a másik gyereke is ügyes, szép, okos, de ha már így dicsekszik vele, az enyémnek okosabbnak és szebbnek kell lennie, mint az övének. A szív bűnös, istentelen kívánságai irányítják. Úgy élünk gyakran, mint hogyha nem lenne Atyánk, és nem hallanánk az Ő szavát, amihez igazodnunk kellene.

Ezzel szemben milyen a szófogadó gyermek, mi határozza meg a kívánságait? Vagy tegyem fel másként a kérdést: ki határozza meg a kívánságait? Az édesapa, mert őrá figyel, nem csak a körülötte lévő dolgokra. Ha valamit akar, kíván a szíve, akkor azt úgymond leellenőrzi, hogy szabad-e, jó-e neki, hasznos-e neki. És hogyan ellenőrzi? Hogyan teszi ezt? Egyszerűen: megkérdezi édesapját, és annak válasza alapján igyekszik cselekedni. Az előbbi

példa alapján hadd mondjam így: a boltban ott van a sok édesség, finomság. Az engedelmes gyermek szívében is ott lesz a kívánság, hogy azt megkívánom, milyen jó lenne enni belőle, de nem követelődik, hanem megkérdezi az édesapját, kérhet-e. Ha esetleg nemleges választ kap, akkor nem a csokit tartja fontosnak, azaz nem kezd el hisztizni, hogy ő akkor is akar olyat, még hogyha nem is szabad, hanem elkezd bízni az apjában és az ő válaszában, és hiszi azt, hogy az apja semmi jót nem von meg tőle. Ha most nem ad, akkor majd máskor fog biztos neki adni, vagy valami más jót ad neki, olyat, amire szüksége van. Ezért nem saját kívánságának enged, nem azt tartja fontosnak, hanem édesapja kedvében akar járni, és igyekszik elfogadni azt, amit ő mond neki. Az engedelmes gyermek a versengésben nem akar győzni, hanem megtanul örülni mások sikerének. Nem kell mindig az neki, ami a másoknak is van, hanem megtanul elégedettnek lenni azzal, ami neki jutott és adatott.

Látjuk a különbséget? Az engedelmes gyermeknek van kihez igazodnia. Az engedetlen látszólag azt mondja, hogy magam vezetem magamat, de közben a világ határozza meg. Mi a különbség tehát a két gyermek között? Az, hogy ki határozza meg a kívánságait: a világ, a környezet, a bűnös vágy, vagy pedig a mennyei Atya! És ez az igevers nem többet és nem kevesebbet kér tőlünk, mint hogy tagadjuk meg magunkat úgy, mint e világ gyermekei, akik a világhoz igazodnak, és törekedjünk mennyei Atyánk gyermekei lenni, mivel azok vagyunk Jézus Krisztusban. Ehhez az engedelmességhez a Szentírás szerint le kell vetkőznünk ezt az óembert, és felöltözni Krisztust, aki mennyei Atyánk egyetlen, tökéletesen engedelmeskedő, Őt szerető igazi gyermeke. Mi Ő általa vagyunk gyermekek. A Jakab 4,4 figyelmeztet bennünket, hogy a *„világ barátsága ellenségeskedés az Istennel? Aki azért e világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz”*.

De legyünk alaposak ebben a dologban, mert ez az ige számadásra készít bennünket, legalábbis jó lenne, hogyha ez történne. Arra, hogy megvizsgáljuk magunkat, szívünk korábbi kívánságait. Nem baj, ha az ember leül néha, és végiggondolja az életét, és legfőképpen a szívét vizsgálja meg, hogy régen, Isten nélkül mit miért tettem, mit kívántam, mi volt az a kívánság, ami engem űzött, hajtott, aminek rabja voltam. És ennek a vizsgálatnak nem egy egyszeri alkalomnak kell lennie, és nem is valami sablonos válaszokkal teli önvizsgálatnak. Igazából akkor tudjuk ezt jól elvégezni, ha kérjük Istent, hogy Igéjén keresztül Ő végezze el ezt a vizsgálatot rajtunk újból és újból, ha engednénk azt, hogy az Ige vizsgáljon bennünket, és leleplezzen minket, ha minden igetanulmányozásunkkor feltennénk azt a kérdést, hogy mit árul el rólam ez az ige, mi az a nagy bűn vagy nyomorult állapot, amiben vagyok, és milyen nagy szabadítást készített Krisztus, mire szabadított engem fel. Mert a dolognak csak az egyik fele ez az önvizsgálat. A másik az, hogy meg kell tanulnunk mennyei Atyánk akaratát kívánni, azzal úgymond azonosulni,

hogy ugyanarra vágyjunk, mint amire Ő. Hányszor mondjuk el az imádságot: „*Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved*”? Valóban kívánjuk ezt? „*Jöjjön el a Te országod. Legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is.*” Ezek kérések, a kérés mögött elvileg valami kívánság áll. Hol állunk mi ezekben? Jézus Krisztus képére és hasonlatosságára kell formálódunk vágyaink szintjén is, nem csak a cselekedeteinkén. Ezek nélkül az új vágyak, célok nélkül a régi vágyaink fognak uralkodni rajtunk, és azok képére fogunk formáltatni, ahogyan arra Péter apostol figyelmeztet is minket. Mint arra már korábban utaltam, ezek a vágyak újak, ismeretlenek a megtérő ember számára, mivel korábban ezek nem voltak bennünk, de mégis Isten azt akarja, hogy ezeket keressük, értsük meg, és ezekhez szabjuk magunkat tudatosan. Az Isten iránti hála, a bűnbánat, az alázat, a szelídség, a mértékletesség, a jóság, az önzetlenség, mások javának keresése – és még sorolhatnánk –, ezek mind azok közé az új kívánságok közé tartoznak, amelyekkel Isten meg akarja tölteni a szívünket. Amikor tehát az engedelmesre törekszünk, ezeket is kérjük mennyei Atyánktól, aki képes átformálni minket szívünk mélyéig.

És hadd fejezzem be annak megmutatásával, hogy Péter apostol, mint heves vérmérsékletű, indulatos ember, aki makacsul tudott ragaszkodni vágyaihoz (ugyebár Krisztus kijelenti, hogy meg kell halnia – „*Uram, nem eshetik ez meg teveled*”; és amikor Jézus megjövendöli, hogy jönnek a katonák, elfognak, és elárultok engem – Péter válasza: én ugyan nem, Uram), ragaszkodik a saját vágyaihoz, aztán később látta saját bukását, majd megírta ezt a levelet. Mert megtapasztalta milyen az, amikor az Úr Krisztus képes megváltoztatni minket úgy, hogy új szívet ad, új vágyakat, új igazodási pontot, és megszabadít attól, hogy a régihez igazodjunk. Tudta, hogy a régi szív nem múlik el kívánságaival együtt, ott marad a hívó ember életében, és ezért figyelmeztet és int minket. „*Mint engedelmes gyermekek, ne szabjátok magatokat a ti előbbi kívánságaitokhoz, amelyek tudatlanságotok alatt voltak bennetek.*” Kívánom azt, hogy az Úr adja nekünk, hogy az engedelmes-ségben így, Isten gyermekeiként tudjunk előrébb jutni, hogy mint az Ő gyermekei tudjunk harcolni korábbi kívánságainkkal szemben. És ebben pedig az Úr kegyelmét keressük, az Ő Lelkének munkálkodását kérjük, mert Ő az, aki ezt a munkát elvégzi bennünk.

Imádkozzunk!

Szeretnénk mindenekelőtt hálát adni, és Téged dicsőíteni, mennyei Atyánk azért, hogy amikor engedetlenek voltunk, felláadtunk Ellened, megtagadtunk Téged Atyánkként és Teremtőnként, Te már akkor készítettél számunkra szabadítást Jézus Krisztusban, és már akkor azzal a szeretettel léptél felénk, hogy gyermekeiddé fogadtál Őbenne minket. Gyakran nem tudjuk ennek a hihetetlen nagy változásnak és ajándéknak a mértékét felfogni, át-

ölelni, hanem csak csodálkozunk, hogy milyen nagy a Te szereteted és irgalmad felénk.

Bocsásd meg, hogy erről mégis oly gyakran elfeledkezünk, nem mint a Te gyermekeid, hanem mint árvák élünk a hétköznapiak során, és a könnyebb utat választva a korábbi kívánságainkhoz és a korábban megértett világi dolgokhoz ragaszkodunk, azok formálnak minket, nem pedig a Te szent Igéd és szent akaratod, nem Hozzád ragaszkodunk, mint Atyához. Bocsásd meg, kérünk, nekünk ezt, és könyörgünk, adj megújulást.

Köszönjük azokat az időket, amikor valóban tudtunk engedelmesek lenni Krisztusban Neked, amikor Igéd előkerült a szívünkben, és ellenállt a kísértésnek, és úgy tudtunk élni, mint a Te gyermeked.

Kérünk, hogy óvj meg bennünket saját óemberünkkel szemben is. A kísértés, ha nem is múlhat el, Urunk, de lehet győzedelmeskedni fölötte. Ezt a győzelmet add nekünk azért, hogy Téged tudjunk dicsőíteni szabadítósdért, irgalmadért, kegyelmedért.

Könyörgünk, hogy valóban adj bátorságot, időt és erőt ahhoz, hogy számot vessünk magunkkal, bűnös szívünkkel, hogy konkrétan meg tudjuk mondani, mik voltak azok a bűnös kívánságaink, amelyek vezettek, és ma is vezetnek és kísértenek minket. Kérünk, hogy Igéd által leplezz le bennünket, hadd nézzünk abba bele, mintegy tükörbe, és mutass rá mindarra, ami Tőled idegen. Mutasd meg az újat, tárd fel előttünk azt a szeretetet, örömet, hálát, bűnbánatot, alázatot, szelídséget, amely Tőled és Szerinted való. És kérünk a fiúság lelkéért, hogy engedelmes gyermekként, gyülekezetként, testvérként tudjunk Téged szolgálni, dicsőíteni és magasztalni.

Hadd könyörögjünk most külön azokért a testvérekért, akik törekednek az engedelmisségre, de szívükben meglanyhult az öröm, a hála, kérlek, hogy ebben is adj megújulást, hogy a kegyelem evangéliuma valóban töltsön el minket olyan örömmel, amely változást hoz a cselekedeteinkben, szívünkben.

Könyörgünk, hogy újítsd meg egyházunkat, magyar népünk között adj ébredést, add, hogy minél többen a Te gyermekeiddé hadd lehessenek. És adj bátorságot ezt felvállalnunk, hirdetni a Neked való engedelmisségre törekvéssel is.

Kérünk, hogy áldd meg betegeinket, adj nekik gyógyulást, kérünk a szenvedőkért, a terheket, fájdalmakat hordozó testvérekért, köszönjük, hogy ott a golgotai kereszten Te minden terhet elhordoztál, Te vagy az, aki erőt tudsz adni az erőtlenség idején is.

Köszönjük a gyermekevangelizáció lehetőségét a játszótéren, kérünk, áldd meg még a hátralévő alkalmakat. És kérünk, hogy a hirdetett, elvetett igemagvak valóban új életnek forrásai lehessenek a gyermekek, szüleik szívében, és kérünk, hogy ezek hadd teremjenek gyümölcsöt a Te dicsőségedre.

Kérünk, áldd meg a csendes heteken levőket, és áldd meg majd az előttünk álló heteket is. Áldj meg minket munkánkban, tanulásunkban, áldj meg

„SZENTEK LEGYETEK TELJES ÉLETETEK BEN” 2.

a szabadság ideje alatt is, hogy akármit cselekedjünk is, a Te dicsőségedre tegyük.

Köszönjük, hogy ígéreted szerint velünk vagy „minden napon a világ végezetéig”, amíg visszajössz az ég felhőin át, vagy amíg Magad mellé nem veszel minket.

Áldott legyen szent Neved kegyelmedért, irgalmadért!

Ámen.

299. ének

Stainer J., után.

Jé- zus hív, bár zúg, mo- raj- lik
É- le- tünk vad ten- ge- re;
Halk hí- vá- sa tisz- tán hal- lik:
» Jer, kö- vess, ó jöjj i- de!«

2. Vedd a példát Andrástól, ki Hallva hívó szóza-
tot, Hálóját se vonzóla ki: Érte mindent elhagyott.

3. Jézus hív, hogy Őt imádjad, Megragod, hogy
el ne ess, Mert kísért öntelt világod: „Jöjj, engem job-
ban szeress!”

4. Ha nehéz az élet terhe, Roskadozva hordom azt:
Bús orcám Hozzá emelve, Jézusban lelek vigaszt.

5. Uram, hozzám légy kegyelmes, Tedd Tieddé
szívemet, Hadd lehessen engedelmes, Néked élő gyer-
meked!

Alexander Cecil Fr., 1823—1895.